

הספדים לאידה

אמא, סבתא,

איך מצמצמים חיים שלמים של אדם, למספר משפטים?

איך דוחסים אהבות, תשוקות, שנאות, מחשבות, תקוות... לכמה מילים?

איך נפרדים מאמא??

מהרגע שבו נפרדת מאיתנו, אמא, הזיכרונות לא מרפים ממני.

הנה אנחנו נוסעות בנתניה, את מרכיבה אותי על האופניים, אני בת 3 וחצי, ברקע צפירת אזעקה ואנחנו נכנסות למקלט בבנין כלשהו עד ההרגעה – מלחמת ששת הימים,

והנה אנחנו כבר בבירה, מתארגנים לאחד מטיולי השבת בסוסיתא הכתומה. ואני יושבת מתחת לכסא, שלא יראו אותי נוסעת בשבת. כי למדתי בבית ספר דתי, והנה ארוחות ערב שבת וערבי חג. תמיד עם חיה אחותך ודגנית, "האחות הרביעית" שלנו,

ועוגות, ובישולים, ובית. הכל סביב הבית...

אני שמחה לגלות ששלושתינו (אבי, עדי ואני) בעצם חלקים ממך. כל אחת בדרכה מקיימת אותך. כולנו נשים של אנשים, כל אחת מאיתנו "מטפלת" בדרכה באנשים, תמיד עם אוזן קשבת ולב פתוח. ואני יודעת שזו את. תמיד עם אוזן קשבת ולב פתוח. מכילה, אמפטית ואוהבת לעזור...

אמא. 15 שנים גרת פה בכפר הנשיא. הגעת בעקבותינו וראיתי איך את בונה לך פה חיים, מכירה חברות חדשות, מוצאת תחומי עניין חדשים (רותי והספריה היו אהבות גדולות), מתחברת לסיפורי העבר של כפר הנשיא עם רחל בארכיון, הרי העמק היה מחוז ילדותך. מכירה אנשים וחוגים בתל חי, ותמיד נהנית לספר לי חוויות מאנשים שפגשת.

ההרגלים הקטנים האלו, שבונים את החיים... כל בקר ב 8:30 השעה "שלי" לטלפון. כל ערב, ב 18:20 כשחוזרת מהעבודה ומיד אחרי שעוברת את השער, הטלפון הקבוע. כל שישי בבקר בנסיעה לחצור לסופר. בימי שני מוקדם בבקר לשוק, מיד עם תחילת האביב ולפני פסח, לקנות מלפפוני אדמה שיהיו לנו חמוצים בחג. אנחנו לא נוגעים בקנויים....

וההחלטות הרות הגורל – מה נבשל ומי יכין מה...

רציתי לקנות מצות ועוגיות של פסח ולא יכולתי, כי תמיד היתה ההתלבטות הזו – אז איזה מצות אהבנו בשנה שעברה? והעוגיות בוטנים, של מי?? ולא היה לי עם מי להתלבט:

איך נפרדים מאמא??

רננה ורומי

